

Tekst Campo

Deze installatie ontstond vanuit de architectuur waarin ze zich moest bevinden, namelijk de kapel van CAMPO-santo met haar barokke altaar; pompeus zoals een indigestie, voorloper van de rococo. Voorspel. Dan een eindeloos versieren, kettingbotsing van beelden die elkaar in sneltempo opvolgen. Er is geen begin of einde aan de leesrichting. Wel een centrum; het altaar. Het hoogtepunt.

Rondom: een supportieve omgeving; een heuvel, een park een rij huizen, gevels die nederig toekijken en de kronkelweg opwaarts om de kapel te bereiken. Ze vormen een bel, een sfeer.

Binnenin richt men zich naar het altaar en volgt men de vluchtlijnen van de installatie. De monumentaliteit van de ruimte maakt de kijker tot een onderdaan van god. Van zichzelf uiteindelijk. Met open ogen kijken de projectoren naar voor. Door de interpretatie van de kijker wordt het beeld samengebracht, gecomponeerd, het is de toeschouwer die het beeld maakt. Door de verwerking en de connotatie van de kijker, krijgt het beeld een eigen leven.

Men dacht vroeger dat de ogen licht uitstraalden die weerkaatsten op de materie. De blik van de medusa versteende diegene die in haar ogen keek. Natuurlijk is het omgekeerd; de ogen ontvangen licht. Ze zijn het centrum van de communicatie en maken het mogelijk om de buitenwereld te lezen. Dit is de werkelijkheid en de interpretatie ervan door het kijken.

Zestien diaprojectoren vormen samen een beeldmachine. Elkeen kijkt of creëert een ander deel van het beeld. Ze vormen lagen en dieptes en veranderen de verhaallijn. Losse woorden. Chaos in dimensies. Deels materie, deels licht en

schaduw. Elke keer ziet men iets anders, verrijkt het werk, verandert de architectuur.

Het altaar als projectiescherm van verschillende lichtbronnen die die architecten van een barokkerk uit Duitsland verenigen met de makers van de kapel. Zestien projectoren vormen een vierkant, een doolhof voor de kijker. Terwijl ze ertussen lopen veranderen ze het beeld, halen ze licht weg, waardoor er weer andere elementen de aandacht trekken. Dan weer zie je het altaar of het schilderij. Een schilderij? Wat is echt?

Leugen en waarheid vormen een onderdeel van communicatie. Hier vormen ze een sluitend geheel en gaan ze met de kijker in discussie. Dit project staat in functie van de zoektocht naar kijkwijzen en naar de manier waar op wij ermee omgaan. Hoe we ons ertegenover plaatsen. Het zelf zoeken naar vormen van communicatie is een belangrijk element en de meerwaarde van beelden.

Vadim Vosters

Jan Mast